

DVOSTRUKI NEKROLOG

Razarajuća bolest tihi je i nevidljivi neprijatelj. Zanemarim je, ali ona je ipak ovdje, u blizini, u bližnjima, u nama, u meni... Zaista... Ta tegobna riječ nosi u sebi neopisivu težinu, bezgraničnu tugu, prigušeni krik i sveprožimajući vapaj koji se uvlače u moje srce gledajući posljednje trenutke zemaljskoga života voljene osobe, moje majke. Neopisiv je to bol koji razumije samo onaj koji ga žestoko osjeti na vlastitu tijelu i u vlastitoj duši. Ja, Ljudevit Gaj, čovjek čelična srca i nepokolebljive volje, osjećam veliki nedostatak fizičke snage i nepodnošljivu težinu tuge u svojoj ispaćenoj duši.

U sobici kobnoj punoj smrtnoga zadaha, u agoniji svijeća, leži moja voljena majka Julijana na smrtnoj postelji. Pokraj njezina kreveta stoji stari drveni stolić na kojem sat mehanički otkucava posljednje trenutke njezina života. Kroz veliko prozorsko okno promatra vrapce. Slobodni su i bezbrižni. Majka me pogleda svojim blistavim suznim, nebeski plavim očima.

– Molim te, ljubljeni moj sine, odvedi me u dvorište ispod stare lipe da još jednom, samo još jednom vidim svoju Krapinu. Tebe gledam, ali i Krapinu hoću vidjeti. –

Moram joj ispuniti posljednju želju. Izvedoh je. Vidjevši krapinske brežuljke koji su se obasijavali na proljetnom suncu, bolno zaplaka. Nije se pomirila s činjenicom da uskoro napušta veličanstvenu ljepotu zagorskih, krapinskih brda. Zajedno promatramo preporođenu i probuđenu prirodu. Krapinsko sunce obasjava tek zazelenjele šume pune svježega i čistoga proljetnog zraka. Njihovi obronci mašu malenoj i bistroj rijeci Krapini. Sve vrvi iskonskom radošću i nepomućenim spokojom. Igrajući se, lastavice prelijetaju osunčano nebo, jezde plavim nebeskim morem. Izgledaju poput malih Božjih anđela koji se istinski vesele skorom dolasku još jedne drage osobe u njihovo bezgranično nebo. Ironija prirode i čovjeka.

Neprimjetni zalazak proljetnoga sunca i početak sumaglice osvijestiše me da odvedem iscrpljenu majku ponovno u njezinu bolesničku sobu. Nisam. Kleknuo sam pokraj nje, tješio sam je, jačao sam joj pokolebalu vjeru, ulijevao sam joj svakidašnju utjehu, budio vječnu nadu uvjeravajući nju i sebe da je njezin ispunjen život još poprilično daleko od smrtnoga zagrljaja. Njezino blijedo i iscrpljeno, majčinsko lice shrvano je opakom i neizlječivom bolešću. Gledam majčine iskrene, nebeski plave oči koje trenutačno izgledaju kao oblak pun krupnih i teških jesenskih kapi koje će se svakoga trenutka orositi zemlju. Zaklopi ih. Mirisao sam njezinu svježe opranu, živu, gotovo personificiranu kosu. Grlim majku i ljubim njezino

čelo posljednji put. Svoje meke i plahe ruke ona stavlja na moje otužno lice. Moje uho lagano približi svojim uvenulim usnama.

– Dijete moje, ne zaboravi da sam te voljela svim srcem i dušom. Oporuku ti novu ostavljam. Prigrli ova krapinska brda, prigrli našu svetu hrvatsku zemlju. Sine, evo ti majke –, reče gotovo šapćući, jecajući, plačući. Osjetio sam tih i nježan povjetarac, posljednji izdah svoje majke.

Hodajući teškim i turobnim krapinskim grudama po beskonačnoj suznoj dolini, lutajući besmisleno gradskim ulicama i osluškujući jecaj svojega rodnoga grada, čitam u novinama na pretposljednjim stranicama osmrtnicu i ovaj nekrolog nepoznatoga hrvatskoga autora, nekrolog suvremene Hrvatske.

2017.